

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 17 februari 2011 in zaak nr. 10/23955 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 juni 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 februari 2011, verzonden op 18 februari 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister), heeft een verweerschrift ingediend.

De minister heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 oktober 2011, waar de vreemdeling, bijgestaan door mr. P.L.E.M. Krauth, advocaat te Zwolle, en de minister, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te Den Haag, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De vreemdeling klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Zij betoogt daartoe dat de plaats Buulo Burte in de provincie Hiraan, waaruit zij afkomstig is, op een afstand van 200 kilometer van Mogadishu ligt en dat de situatie in Hiraan niet verschilt van de situatie in Mogadishu. Al Shabaab is ook in Hiraan actief, zodat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. Aangezien de minister niet heeft bestreden dat de situatie in Hiraan zorgwekkend is, had de rechtbank niet kunnen volstaan met een verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2010 in zaak nr. 200906039/1/V2 (www.raadvanstate.nl). Ter zitting bij de Afdeling heeft de vreemdeling, onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011 in zaken nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (www.echr.coe.int/echr en JV 2011/332), nader toegelicht dat zij als alleenstaande vrouw die al meer dan twee jaar in Nederland verblijft niet in staat kan worden geacht zich te handhaven onder de regels van Al Shabaab.

2.2.1. Volgens het arrest van het EHRM, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk, van 30 oktober 1991, nr. 13163/87 (www.echr.coe.int/echr en RV 1991, 19), moeten zich, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling loopt, verdere specifieke onderscheidende kenmerken ("further special distinguishing features") voordoen, waaruit zodanig risico valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens rechtsoverweging 116 van het arrest van het EHRM, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, van 17 juli 2008, nr. 25904/07 (www.echr.coe.int/echr en JV 2008/329), zijn voormelde kenmerken niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest Salah Sheekh tegen Nederland, van 11 januari 2007, nr. 1948/04, (RJ&D ECHR 2007-I en JV 2007/30).

Uit het arrest van 17 juli 2008 volgt verder dat, indien de desbetreffende vreemdeling geen deel uitmaakt van een specifieke groep, als vorenbedoeld, specifieke onderscheidende kenmerken evenmin zijn vereist, indien hij aannemelijk maakt dat sprake is van een zeer uitzonderlijk situatie ("most extreme case") van algemeen geweld in zijn land van herkomst. In dat geval kan de enkele omstandigheid dat hij bij terugkeer wordt blootgesteld aan dat geweld voldoende zijn om een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) aan te nemen.

2.2.2. De Afdeling heeft eerder (bij voormelde uitspraak van 9 september 2010) overwogen dat de minister in het daarin aan de orde zijnde besluit deugdelijk heeft gemotiveerd dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Hiraan ten tijde voor de desbetreffende vreemdeling van belang, niet dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, bedoeld in artikel 29, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

2.2.3. Niet in geschil is dat de vreemdeling afkomstig is uit Buulo Burte, gelegen in de provincie Hiraan. Uit de enkele stelling van de vreemdeling dat haar woonplaats 200 kilometer van Mogadishu is gelegen en dat Al Shabaab aldaar actief is, kan niet worden afgeleid dat de situatie in Hiraan ten tijde van voor haar van belang wezenlijk afweek van de situatie in de periode die in de hiervoor onder 2.2.2. vermelde uitspraak van 9 september 2010 aan de orde was. Mede in aanmerking genomen dat uit voormeld arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk niet kan worden afgeleid dat ten aanzien van de algemene veiligheidssituatie in Hiraan tot een ander oordeel moet worden gekomen, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen.

2.2.4. Het vorenstaande laat onverlet dat uit het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk volgt dat een vreemdeling die terugkeert naar een gebied dat door Al Shabaab wordt gecontroleerd en die niet in staat is te

voldoen aan de aldaar geldende leefregels, bijvoorbeeld doordat hij niet recent in Somalië heeft verbleven of geen ervaring heeft met het leven onder Al Shabaab, een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

2.2.5. De minister heeft zich ter zitting bij de Afdeling op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich bij terugkeer naar Somalië niet kan handhaven onder de regels van Al Shabaab. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat de vreemdeling tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zij Buulo Burte op 20 september 2009 heeft verlaten en dat Al Shabaab op dat moment in haar woonplaats de macht had en voorts uit algemene informatie is gebleken dat Buulo Burte op 11 mei 2009 onder controle van Al Shabaab is gekomen. Zij heeft derhalve recent verbleven in een gebied dat door Al Shabaab wordt gecontroleerd, zodat moet worden aangenomen dat zij ervaring heeft met het leven onder Al Shabaab, aldus de minister.

Aangezien de vreemdeling in hoger beroep niet is opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat, staat in rechte vast dat de gestelde problemen met Al Shabaab en de moord op haar echtgenoot niet geloofwaardig zijn. De enkele stelling van de vreemdeling dat zij ruim twee jaar geleden uit Somalië is vertrokken en dat zij bij terugkeer vanwege haar langdurige afwezigheid in de negatieve aandacht van Al Shabaab zal komen te staan, biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling in staat kan worden geacht zich te handhaven onder de regels van Al Shabaab en derhalve niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

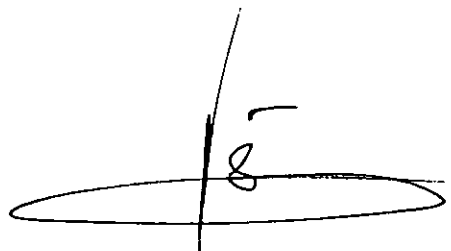
w.g. Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 januari 2012

563.

Verzonden: 24 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 10/23955

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op _____,
van Somalische nationaliteit,
V-nummer: _____,
eiseres,
gemachtigde: mr. A. de Haan, advocaat te Heerenveen,

en

DE MINISTER VOOR IMMIGRATIE EN ASIEL

voorheen de Minister van Justitie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. J.L.H. Eefting, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Op 10 december 2009 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 9 juni 2010 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Op 6 juli 2010 heeft eiseres hiertegen beroep ingesteld. Op 10 augustus 2010 zijn de gronden van beroep ingediend. Eiseres heeft op 18 november 2010 nog nadere stukken ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft op 22 november 2010 een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 2 december 2010. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen

Faiten en standpunten van partijen

2.1. Eiseres heeft, samengevat, het volgende aan haar asielrelaas ten grondslag gelegd. Eiseres is afkomstig uit Buulo Burte in de provincie Hiraan, gelegen in Centraal-Somalië. De echtgenoot van eiseres is vermoord door Al Shabaab omdat zij erachter zijn gekomen dat hij alcohol verkocht. Nadat de echtgenoot bij brief van 7 september 2009 was gesommeerd met zijn werkzaamheden te stoppen is hij een week later in zijn huis vermoord. Eiseres, die op dat moment niet thuis was heeft van burens gehoord dat haar man was vermoord door gemaskerde mannen. Deze burens vertelden haar dat men ook op zoek was naar haar en dat zij diende te vluchten. Eiseres heeft hieraan gehoor gegeven en is ondergedoken in het nabij gelegen huis van haar ouders. In een tweede brief, die eiseres twee dagen na de dood van haar echtgenoot ontving, stond dat eiseres niet meer gelovig was en dat zij zou worden 'teruggebracht' omdat zij anders het werk van haar man zou voortzetten. Dit 'terugbrengen' houdt in dat een been en een arm worden geamputeerd. Hierop heeft eiseres besloten het land te verlaten. Zij is in zes dagen per auto naar Ethiopië, Addis Abeba gereisd waar zij vier dagen heeft verbleven. Vervolgens is zij per vliegtuig naar Nederland gereisd waar zij op 2 oktober 2009 is aangekomen.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel. Verweerder heeft geoordeeld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres, omdat zij toerekenbaar geen of onvoldoende reisdocumenten dan wel andere bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag heeft overgelegd. Eiseres heeft in Nederland bij de grenscontrole een paspoort getoond en is in het bezit geweest van een instapbewijs. Deze documenten heeft zij afgegeven aan de reisagent op een moment dat zij reeds in Nederland was. Dat eiseres op dat moment niet meteen de bescherming van de Nederlandse autoriteiten heeft ingeroepen onder gelijktijdige overlegging van alle beschikbare documenten is aan haar toe te rekenen. Dat zij afhankelijk was van de reisagent doet niet af aan haar eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing van haar reis- en asielrelaas. Van eiseres mag worden verwacht dat zij concrete en verifieerbare informatie over de reisroute geeft. Dat zij analfabeet is doet hier niet aan af. Voorts heeft verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist. Eiseres heeft tegenstrijdig verklaard over haar werkzaamheden. In het eerste gehoor heeft zij verklaard dat zij nadat zij was getrouwd thuis bleef en het huishouden deed. In het nader gehoor heeft zij echter verklaard dat zij haar echtgenoot hielp bij het verkopen van alcohol. Hetgeen in de zienswijze is aangevoerd, namelijk dat eiseres heeft bedoeld te zeggen dat zij geen zelfstandig werk verrichtte is onvoldoende uitleg over deze tegenstrijdigheid. Verweerder is van mening dat eiseres eveneens tegenstrijdig heeft verklaard over haar vermoeden hoe Al Shabaab ervan op de hoogte is geraakt dat de echtgenoot van eiseres alcohol verkocht. Dat de gebeurtenissen zouden passen in de algemeen bekende werkwijze van Al Shabaab maakt die gebeurtenissen op zich nog niet aannemelijk. Dat de echtgenoot van eiseres door Al Shabaab zou zijn vermoord is enkel gebaseerd op verklaringen van derden (de buurvrouwen) die vier gemaskerde mannen bij het huis hebben gezien. De verklaring van eiseres dat zij zich vervolgens schuil heeft gehouden in de woning van haar ouders, welke achter het huis is gelegen, alwaar men haar middels een tweede brief heeft bedreigd, doet afbreuk aan de

gestelde vrees voor Al Shabaab. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig.

2.3. Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij weliswaar geen reisdocumenten heeft overgelegd, maar dat zij verifieerbaar en uitvoerig heeft verklaard omtrent de reisroute en over de plek waar zij de grens met Ethiopië is gepasseerd, alsmede over plaatsen, namen, data en tijdstippen inzake de reis. Daarnaast is eiseres van mening dat haar niet kan worden toegerekend dat zij geen reisdocumenten heeft overgelegd, daar zij voor het welslagen van haar vlucht afhankelijk was van de reisagent.

Voorts heeft verweerder ten onrechte aan eiseres tegengeworpen dat zij de 2^e dreigbrief niet heeft overgelegd, nu het bij zich dragen van een dergelijke brief een groot risico met zich meebrengt voor het geval eiseres zou worden aangehouden.

Ten aanzien van de door verweerder tegenstrijdig geachte verklaringen over de werkzaamheden van eiseres, heeft eiseres met haar verklaringen niet willen aangeven dat zij in het geheel geen werkzaamheden verrichtte, maar slechts dat zij geen zelfstandig werk had. Het af en toe helpen van haar echtgenoot met het verkopen van alcohol ziet eiseres niet als zelfstandig werk. Ook heeft eiseres naar haar mening geen verschillende verklaringen afgelegd over de wijze waarop Al Shabaab op de hoogte is gekomen van de illegale verkooppraktijken van haar echtgenoot. Voorts kan eiseres weliswaar niet aantonen dat de twee dreigbrieven afkomstig zijn van Al Shabaab, algemeen bekend is echter dat Al Shabaab met dreigbrieven werkt.

Dat eiseres informatie over de dood van haar echtgenoot alleen van haar burens heeft gehoord, maakt nog niet dat deze verklaringen niet juist zijn, temeer nu de burens een duidelijke omschrijving hebben gegeven van hoe de vier belagers op voor Al Shabaab kenmerkende wijze gekleed gingen. Tenslotte ziet eiseres niet in waarom het onaannemelijk is dat eiseres als schuilplaats de nabijgelegen woning van haar ouders heeft gekozen. Eiseres is van mening dat de algehele veiligheidssituatie in Somalië aanleiding is om te concluderen dat sprake is van zodanig mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger bij terugkeer, enkel door zijn aanwezigheid, een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn). Eiseres verwijst hiervoor in de gronden van beroep naar een schrijven van Amnesty International van 23 april 2010 en naar het algemeen ambtsbericht Irak van maart 2009.

Eiseres heeft ter verdere ondersteuning van haar beroep op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn de volgende (aanvullende) stukken overgelegd:

- een schrijven van Amnesty International van 29 januari 2010;
- een brief van Amnesty International van 27 juli 2010;
- een oproep van Human Rights Watch aan Nederland van 22 juli 2010;
- de *eligibility guidelines* van de UNHCR van mei 2010;
- een schrijven van de UNHCR van 21 mei 2010.

Beoordeling van het beroep

2.4. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn

aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhof en onder f, van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reispapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.5. Niet in geschil is dat eiseres ter staving van haar aanvraag geen reispapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar aanvraag.

2.6. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit aan eiseres is toe te rekenen. Los van verweerders oordeel dat eiseres geen concrete, verifieerbare verklaringen omtrent haar reisroute heeft afgelegd, is ingevolge vaste jurisprudentie, ondermeer de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 29 december 2008, 200803191/1, met het afleggen van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over de reis op zich nog niet aannemelijk gemaakt dat het afgeven van reisdocumenten aan de reisagent de vreemdeling niet kan worden toegerekend. Daarvan is slechts sprake indien de documenten onder dwang zijn afgegeven. Daarvan is in dit geval geen sprake. In de lijn met de uitspraak van de AbRS van 8 oktober 2002, 200204720/1, kan het feit dat eiseres afhankelijk was van een reisagent niet afdoen aan haar eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing van haar reis- en asielrelaas. Het is, volgens vaste jurisprudentie van de AbRS (onder meer 26 augustus 2003, 200303048/1), aan eiseres om haar nationaliteit en identiteit jegens verweerder aannemelijk te maken.

Het vorenstaande doet op voorhand afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient, volgens het door verweerder op grond van artikel 31 Vw 2000 gevoerde beleid, het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevants bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Eiseres heeft gesteld twee, niet ondertekende, dreigbrieven te hebben ontvangen van Al Shabaab. In de eerste brief is haar echtgenoot bedreigd en naar aanleiding hiervan vervolgens vermoord. In de tweede brief zou eiseres zijn bedreigd, reden waarom zij het land heeft verlaten. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt:

- a) dat er dreigbrieven zijn;
- b) als er al dreigbrieven zijn, dat deze afkomstig zijn van Al Shabaab;
- c) dat de (gestelde) moord is gepleegd door Al Shabaab, nu de buurvrouwen slechts hebben verklaard dat zij gemaskerde mannen bij het huis hebben gezien en dit een verklaring van horen zeggen is;
- d) dat Al Shabaab achter de gestelde gebeurtenissen zit.

Eiseres heeft hiernee niet aannemelijk gemaakt dat zij te vrezen heeft voor haar leven vanwege Al Shabaab. Dat het algemeen bekend is dat Al Shabaab op de wijze werkt zoals door eiseres is omschreven heeft verweerder als onvoldoende onderbouwing kunnen

aanmerken voor de vrees van eiseres vanwege Al Shabaab. Reeds hierom heeft verweerder kunnen oordelen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.7. Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de AbRS van 9 september 2010, 200906039/1/V2, (www.raadvanstate.nl) – waarbij voornoemd schrijven van Amnesty International van 23 april 2010 en het ambtsbericht van maart 2009 zijn betrokken - waarin de AbRS heeft bevestigd dat er in de provincie Hiraan, waaruit eiseres afkomstig is, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. De overige door eiseres overgelegde stukken, die alle dateren van voor deze uitspraak van de AbRS, leiden de rechtbank niet tot een ander oordeel.

2.8. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht. Verweerder heeft derhalve terecht de aanvraag van eiseres om een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, Vw 2000 afgewezen.

2.9. Het beroep is ongegrond.

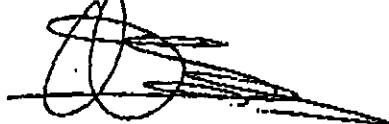
2.10. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

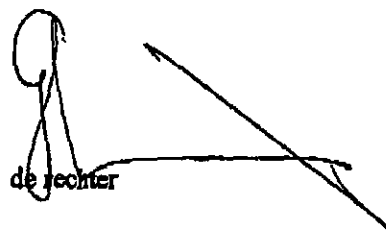
De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.H. Bolhuis als griffier op 17 februari 2011.

de griffier

de rechter

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 18 FEB 2011

Mr. P.L.E.M. KRAUTH
Advocaat

Marsweg 55
Postbus 488
8000 AL Zwolle

Telefoon : 038 - 4222232
Telefax : 038 - 4229004

Stichting Beheer Derdengelden
postbankrekeningnummer: 5596714

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 MRT 2011	
ZAAKNR.	201103378
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax: 070-365 13 80

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Datum : 18 maart 2011
Inzake : , mevrouw S./Minister van Binnenlandse Zaken
en Koninkrijksrelaties Immigratie- en Naturalisatiedienst
Referentie : 4911 - 11059
Uw referentie : nnb
Toevoeging : aangevraagd

Hoger Beroep

Geeft eerbiedig te kennen:

, van Somalische nationaliteit, geboren op , IND-
dossiernummer. 0912.10.1356, V-nummer , te dezer zake domicilie kiezende
te 8013 PE Zwolle aan de Marsweg 55 (Postbus 488, 8000 AL Zwolle) ten kantore van haar
raadsman, de advocaat Mr. P.L.E.M. Krauth, die ten deze door appellante bepaaldelijk is
gevolmachtigd het onderhavige hoger beroepschrift in te dienen en die te dezer zake tot
gemachtigde wordt gesteld met het recht van substitutie.

Appellante heeft beroep ingesteld bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te
Groningen tegen de afwijzende beschikking van de Minister van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties (IND) . Bij uitspraak van 18 februari 2011, Awb-nummer 10/23955 heeft
de rechtbank het beroep van appellante ongegrond verklaard.

Appellante kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Groningen. Naar aanleiding van deze uitspraak dient appellante thans
hoger beroep in bij uw afdeling.

Grief

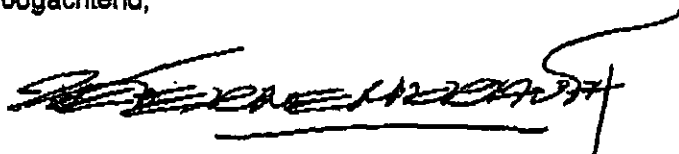
Ten onrechte overweegt de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen in de uitspraak in de overweging 2.7 "Ten aanzien van het beroep van eiseres.....niet tot een ander oordeel."

Toelichting

Hiraan en meer specifiek waar eisers van afkomstig is ligt op een afstand van ongeveer 200 kilometer van Mogadishu. Naar de mening van appellante verschilt de situatie van Hiraan niet dermate van die van Mogadishu. Al Shabaab is zo blijkt uit de aangehaalde rapporten ook in Hiraan actief en er is gevaar. Dat de rapporten dateren van voor de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 9 september 2010 laat onverlet dat waar de herkomst van appellante onomstreden is en de toestand in het gebied in de aangehaalde uitspraak als zorgwekkend wordt omschreven er niet alleen had kunnen worden volstaan met verwijzing naar de uitspraak nu appellante in haar relaas de gevaarlijke toestand beschreef en dit niet in de uitspraak als onaannemelijk wordt gezien. De bestreden uitspraak is derhalve niet naar behoren op dit punt gemotiveerd.

Reden waarom appellante zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak met het eerbiedige verzoek de bestreden uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen, van 18 februari 2011 met Awb-nummer 10/23955 te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de kosten van de procedure.

Hoogachtend,

P.L.E.M. Krauth

Bijlage: uitspraak rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen d.d. 18 februari 2011 (Awb 10/23955)